

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μινονίρια τῶν περιβίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Τί λές ; "Επισας τὸν Πολυντόρ ;
— Ναι, καὶ τὸν ἔφερα μαζί μου στὸ Παρίσι.
— Καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα ;
— Στὸ σπίτι σας τῆς δεινροστοχίας τῆς χήρας... Εἶνε καλὰ φυλαγμένος ἐκεῖ...

— Καὶ σὲ ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίστασι ;
— Ναι... Τὸν ἔφερα στὸ δίλημμα νὰ προτιμήσῃ μεταξὺ τῶν δύο: ἢ νὰ τὸν παραδώσῃ στὶς γαλλικὰς ἀρχὰς ἢ νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτό μου. Κι' αὐτὸς προτίμησε τὸ δεύτερο...

— "Ἐκανες ποῦλό καλά... εἶπε ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος. Εἶνε πρῶτιμότερο νὰ τὸν κρατᾶς ἔτσι... Εἶσαι θησαυρὸς, Μούρφ, ἀλλὰ διηγήσου με τὸ ταξίδι σου... Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω μὴ ποῦ τρόπο ἢ σατανικὴ αὐτὴ γυναίκα κι' ὁ καταχθόνιος συνεργάτης τῆς ἀνακαλύφθηκαν τέλος πάντων...

— "Ἀπολύστατε, Μούρφ... "Ακολουθήσατε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλὰς σας κι' ἐπέτυχον. Πρὶν ἀρχίσω ὁμοίως τὴ διήγησί μου θὰ σὰς δώσω νὰ διαβάσετε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς μαρκησίας ντ' Ἀρθίλ, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ μάθετε ὅσα, ὅσα διαδραματίσθηκαν στὴ θίλλα τοῦ πατέρα τῆς πρὶν ἐγὼ φθάσω ἐκεῖ...

— "Ἡ μαρκησία σου ἔδωσε ἐπιστολὴ γιὰ μένα;... Φέρε τὴν γρήγορα !

Ὁ Μούρφ, δίνοντας στὸ Ροδόλφο τὴν ἐπιστολὴ τῆς μαρκησίας ντ' Ἀρθίλ, εἶπε:

— "Ὅπως εἶχαμε μείνει σύμφωνοι, ἀντὶ νὰ συνοδεύσω τὴ μαρκησία στὴ θίλλα τοῦ πατέρα τῆς, κατέλυσα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὴ θίλλα. Κι' ἐκεῖ περιμένα ὡς ὅπου ἡ μαρκησία ἔστειλε κὺ μὴ προσκόλλησε.

Ὁ Ροδόλφος ἔπηρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

"Υψηλότατε,
Σὰς χρεοστῶσα ὡς τώρα τόσα καὶ τόσα, μὰ στὸ ἑξῆς θὰ σὰς γροιστῶ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου.

— "Ἄλλ' ἂς ἀφήσω νὰ μιλήσουν τὰ γεγονότα. Αὐτὰ θὰ σὰς δεῖξουν καλύτερα ἀπὸ μένα πόση εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη πού ξεχειλίζει τὴν καρδίαν μου γιὰ σὰς.

— "Καταλαβάνοντας τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν συμβουλῶν πού μοῦ διαβιάσατε μετὰ τὸν σέρ Βάλτερ Μούρφ, ὁ ὁποῖος μὲ πρόφρασε καθὼς ταξίδευα γιὰ τὴ Νορμανδίαν, ἔσπευσα νὰ φθάσω τὸ ταχύτερο στὸν πύργο τοῦ πατέρα μου, ἀπ' ὅπου καὶ σὰς γράφω.

— Δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο, ἡ φυσιογνωμία τῶν ὑπηρετῶν πού μὲ δέχθηκαν, μοῦ φάνηκε ἀπαίσια. Δὲν θόηκα ἐκεῖ οὔτε ἕναν ἀπὸ τοὺς παλῆους μου ὑπηρετῆς. Κανέναν ἀπ' τὸ καινούργιον αὐτὸ προσωπικόν. Δὲν μὲ γνώριζες. Ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς πῶ τ' ὀνόματά μου κι' ἔτσι ἔμαθα ὅτι, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ὑπέφερε πολὺ τὸν τελευταῖον καιρὸ, ἡ μητέρα μου εἶχε φέρεϊ μαζί τῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα γιατρό.

— "Αἰεὶ σὺς ἀνατίσταν κτλ κτλ. σφαλῶς ὁ γιατρός αὐτὸς θὰ ἦταν ἡ καταχθόνιος Πολυντόρ.

— Θέλησα τότε νὰ δῶ τὸν πατέρα μου, μὰ ὁ ἐπιστάτης μοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ προηγούμενος τῆς μητριά μου.

— Δὲν ξέρω γιατί μοῦ φαινόταν πὼς ἡ ἔσθλην ἀφίξι μου στὸν πύργο, ἦταν ἐνοχλητικὴ γιὰ ὄλους ἐκεῖ μέσα. "Ἀφῆσα τὴν κόρη μου μετὰ τὴν παιδαγωγὸ τῆς σ' ἕνα δωμάτιο πού μοῦ ὑπέδειξε ὁ ἐπιστάτης καὶ διευθύνθηκα ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν κάμαρη τοῦ πατέρα μου, δταν ἔξασφρα παρουσιάστηκε μπροστὰ μου ἡ μητριά μου.

— Παρ' ὅλη τὴν ὑποκρισίαν τῆς καὶ τὴν πονηρίαν τῆς, μόλις μὲ εἶδε, παράγτηκε πολὺ.

— Ὁ σύζυγός μου δὲν ἔχει ἰδέαν τῆς ἀφίξεώς σας, μοῦ εἶπε. "Υποφέρει τόσο πολὺ, ὥστε δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο νὰ παρουσιασθῆτε σ' αὐτὸν ἀπροσδόκητα. Νομίζω λοιπὸν, ὅτι εἶνε πρῶτιμότερο νὰ μὴ μάθῃ τὴν ἀφίξιν σας... Θὰ ἀπορήσῃ, θλιπνόντας σας χωρὶς λόγο ἐδῶ καὶ...

— Δὲν τὴν ἀφῆσα νὰ τελειώσῃ καὶ τῆς εἶπα: — "Ἐνα μεγάλο δυστύχημα μοῦ συνέβη, κυρία μου. Ὁ σύζυγός μου σκοτώθηκε, καθὼς περιεργαζόταν τὸ πιστόλι του... "Ἐπειτα ἀπὸ τῆς συμφορᾶς μου αὐτῆ, μὴ μπορώντας περὶ νὰ μείνω στὸ σπίτι μου στὸ Παρίσι, ἤρθα νὰ περάσω κοντὰ στὸν πατέρα μου τοὺς πρώτους μῆνες τῆς θλίψεώς μου.

— "Ἐἶσθε λοιπὸν χήρα!... φώναξε ἡ μητριά μου μετὰ ὀργῆς. "Ὁ! τί εὐτύχημα αὐτὸ γιὰ σὰς!... Καὶ γι' αὐτὸ ἤρθατε ἐδῶ ;

— "Ἄπ' ὅσα, Ὑψηλότατε, σὰς διηγήθηκα ἄλλοτε γιὰ τὸ ἀτυχές μου συνοικέσιο, τὸ ὁποῖο ἔκανε ἡ γυναίκα αὐτῆ, θὰ καταλάβετε γιατί ἀποκαλοῦσε "εὐτύχημα" τὸ θάνατο τοῦ συζύγου μου.

— "Ὅχι τῆς ἀπάντησα. "Ἦρθα ἐδῶ γιατί φοβήθηκα μήπως σὺ μὴ τὸ ἴδιο εὐτύχημα καὶ σὲ σὰς. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ἀδύνατο αὐτῆς στιγμῆς, μοῦ ἀπάντησε ἡ μητριά μου χλωμάζοντας ἡ ἐμφάνισί σας θὰ τὸν θλάσῃ πολὺ στὴν κατάστασιν πού βρίσκεται.

— "Ἄφοῦ ὁ πατέρας μου εἶνε τόσο θαρραῖ ἀνοήτως, φώναξα, πὼς δὲν ἔλαθα καμιά εἰδησι ἀσχετικῶς ;

— "Ἐταί θέλεις ὁ ἴδιος, εἶπε ἡ μητριά μου.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω ποτέ! Ἡ κατὰ τὴν ἄρ... εἶνε ἀλήθεια! φώναξα κάνοντας ἕνα θῆμα γιὰ νὰ θῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Σὰς εἶπα ὅτι ἡ ἀπροσδόκητη παρουσία σας θὰ κἀνὴ στὸν πατέρα σας μεγάλο κακόν! εἶπε ἡ μητριά μου μπαίνοντας μπροστὰ μου γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ θῶ ἔξω. Δὲν θὰ σὰς ἀφήσω ποτέ νὰ μῆπτε στὴν κάμαρή του, ἀν προηγούμενος δὲν τὸ κάνω γνωστὴ μετὰ πολλὰς προφυλάξεις, τὴν ἀφίξι σας...

— Βρέθηκα τότε, Ὑψηλότατε, σὲ δύσκολη θέσι. "Ἡ γυναίκα αὐτῆ φαινόταν τόσο φοβισμένη ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου, ὥστε ἀρξισα νὰ ὑπομιάζωμαι πὼς κάτι σκευαροῦσε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο παντοεῖθε μόνον γιὰ τὴν περιουσίαν του. "Ἐπίσης ἡ παρουσία τοῦ Πολυντόρ, τοῦ δηλητηριαστοῦ τῆς μητῆρας μου τόσο τοῖμο μοῦ προκαλοῦσε, ὥστε ἀποφάσισα νὰ κάνω τ' ἀδύνατον δυνατὰ γιὰ νὰ ἰδῶ ὁποσοδήποτε τὸν πατέρα μου.

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν πατέρα μου! φώναξα στὴν μητριά μου.

— Καὶ μοιλονότι ἐκείνη μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπρῆστο, ἐγὼ τῆς ἔφερα κι' ἔτρεξα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— "Ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναίκα ἔτρεξε ἀμέσως ἔσπισω μου γιὰ νὰ μὲ συγκρατήσῃ. "Ὁλ' αὐτὰ ὅμως διπλάσιασαν τὶς ὑποψίες μου.

— Τρέχοντας πάντα καὶ κυνηγημένη ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἔφρασα στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα μου καὶ μπήκα σ' αὐτό. "Ὁ! Ὑψηλότατε δὲν θὰ ξενάωσῃ δὲ λη μου τὴ ζωὴ τὴν εἰκόνα πού ἀντίκρουσαν τότε τὰ μάτια μου.

— Ὁ πατέρας μου ἀγνώριστος σκεδὸν, ὄμοιος, κατ' ἄλλο, κοίτανται σὲ μιὰ μεγάλην πολυθρόνα, ἔνοντας ἀκούμπουμένο τὸ κεφάλι του σ' ἕνα μαξιλάρι. Κοντὰ στὸ τζικκι, ἄρθος ὁ Πολυντόρ ἐτοιμαζόταν νὰ χύσῃ σ' ἕνα ποτήρι, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε μὴ νοσηκόμα, κάποιο ὕγρο ἀπὸ ἕνα φιαλίδιο πού κρατοῦσε στὴ χερίαν του.

— Μὲ τόση ὀρμὴ μπήκα μετὰ, ὥστε ὁ Πολυντόρ ἀτάθηκε ἐξαφασισμένος. "Ἀλλὰ εἰς τὴν μητριά μου, ἡ ὁποία μῆνη κι' αὐτῆ μέγαν ἔσπισω μου, ἔνα γλῆνι, σ' ἔβλεπε κι' ἔσπινε τὸ φιαλίδιο πού κρατοῦσε ἀπὸν στὸ ὑάμαρτο τοῦ τζικκιού.

— Δὲν ξέρω κι' ἐνὸς τί μ' ἐσπράξε νὰ τρέξω καὶ ν' ἀσπάξω σὰ γέρια μου τὸ φιαλίδιο αὐτό. Εἶδα τότε ὅτι ἕνας θαλάσσιμος τρώμας ἀπλώθηκε σὰς χαρακτηριστικὰ τῆς μητῆρας μου καὶ τοῦ Πολυντόρ.

— Ὁ πατέρας μου φαινόταν ἐκστατικός καὶ σὰν θωμωμένος γιὰ τὴν δρῆ μου.

— Ὁ Πολυντόρ μοῦ ἔβριξε κα

— Ἀποκρίσου τώρα ! εἶπε ὁ σέρ Μούρφ στὸν Πολυντόρ.

τόπιν ένα βλέμμα τόσο άγριο, ώστε μοιλονότι ήταν μπροστά ό πατέρας μου κ' ή νοσοκόμα, φοβήθηκα μήπως θελήση να μου κόμη κακό.

«Χωρίς να διατάσω τότε, χτύπησα τό κουδοῦνι. Ἄμέσως ένας ὑπρέτης μπήκε μέσα και παρεκάλεσα να πη στον καιμαριέρη μου, ό οποίος ήταν ἐνήμερος δλων, να πάη στο ξενοδοχείο όπου εΐχαμε καταλύσει στην ἀρχή, και να πάρη από κεί τά έπιπλα. Αὐτός όμως ήταν ένα σύνθημα μέ τον σέρ Μούρφ, ό οποίος θά έσπευδε στον πύργο, μόλις έβλεπε τον ὑπρέτη να ζητή τά πράγματά μου από τό ξενοδοχείο. Ἔτσι πήρα ἄρρα, ξέροντας ότι ό σέρ Μούρφ θά ήταν σε λίγο κοντά μου.

— «Έβγα έξω, έπτε ή μητριά μου στην νοσοκόμα, ή οποία ἀπεχώρησε ἀμέσως.

» Ἐπειτα, ἀπευθυνόμενη στον πατέρα μου, πρόσθεσε:

— «...Ἡ... γάσε, φίλε μου. Μην ταραχθής καθόλου, γιατί ξέρεις πώς αυτό θα σε ελάσῃ... Ἄφου ή κόρη σου ήθε εδῶ παρά τη θέλησή σου... και ἀφού ή παρουσία της σου είνε ἀχληρό, στηρίζου στο μπράτσο μου να περάσουμε σε μία άλλη κάμαρη. Ἐν τῷ μεταξύ ό καλύτερος γιατρός, θα δώσει στην μαρκηρία... τ' Ἄρ-θιλ να καταλάβη πόσο ἀχαριστήριστη — για να μην πῶ τίποτε περισσότερο — ὑπῆρξε ή διαγωγή της.

» Καί έριξε στον συνεισότη της ένα βλέμμα συνεισηόρας.

» Κατάλαθα ἀμέσως τό σχέδιο της μητριάς μου. Ἦθελε, πειρ-νοντας μαζί της τον πατέρα μου, να μ' ἀφήση μόνη μέ τον Πολι-νιτόρ, ό οποίος ἀσφαλώς θα χρησιμοποιούσε θια για να μου ἀποუποιό τό φιαλίδιο, πού χωρίς άλλο θα ἐνοχοποιούσε τρομε-ρά αυτόν και την μητριά μου.

» Ἡ μητριά μου βοηθούσε κιόλας τον πατέρα μου να σικκο-θη από την πολυβρόνα του. Μά εγώ, τρέχοντας προς αὐτόν ἀπό-κατα του φώναξα:

— «Θα σάς εξηγήσω, πατέρα μου, σε ποίο λόγο όφειλεται ή ἀπροσδόκητη ἀσείχη μου και ή παράθεη διαγωγή μου. Ὁ σύ-ζυγός μου σκετώθηκε γχες και συγχρόως έμαθα ότι ένας τρομε-ρός κίνδυνος απειλεί τή ζωή σας.

» Μόλις ό πατέρας μου τό άκουσε αυτό, σηκώθηκε μέ μιās και κυττάζοντάς με μέ ἀπορία φώναξε:

— «Σ... ῶθηκε ό σύζυγός σου...; Είσαι χήρα;... Τί σημαίνουν όλα αυτά...;

» — Καί ποίος τολμά, κυρία, ν' ἀπειλή τή ζωή του συζύγου μου; ρώτησε μέ ἀναιδεια ή μητριά μου.

» — Ναι, ποίος τολμά; ρώτησε κ' ό Πολιτιτόρ.

» — Σεις, κύριε! Σεις, κυρία! ἀποκρίθηκα.

— «Ω! φρική! ξεφώνισε ή μητριά μου, κάνοντας ένα θήμα προς έμένα.

— «Αυτό, κυρία, μπορώ να σάς τό ἀποδείξω... τής ἀποκρίθη-κα.

» — Ἄλλά ή κατηγορία αὐτή είνε τρομερή! έπτε ό πατέρας μου.

» Τότε και ό Πολιτιτόρ μέ ὑποκριτική ἀγανάκτηση ἀνθρώπου, πού προσβάλλεται, έπτε:

» — Ἄφου μία τέτοια οικοφανία έκτοξεύεται ἐναντιόν μου, δέν μου μένει τίποτε άλλο παρά να φύγω ἀπ' τό σπίτι αυτό.

» Είχε καταλάβει τον κίνδυνο πού διέτρεχε και ήθελε να τό σκάση μία ώρα ἀρχίτερα...

» Μά, καθώς άνοιγε την πόρτα, ό σέρ Ουάλτερ Μούρφ παρουσιάστηκε έξαφνα μπροστά του...»

Ὁ πρίγκηπ Ροδόλφος, διακόπτοντας την ἀνάγνωσι τής έπιστολής, έπλωσε τό χέρι του προς τον ευπατρίδη και του έπτε:

— Περιήμα, παλῆ μου φίλε! Κεραυ-νός θάπεσε στο κεφάλι αυτού του ἀ-θλίου, μόλις σ' ἀντίκρουσε...

— Πραγματικά, Ὑψηλότατε... Ἔγινε κατάγλωμος κ' έκανε δυο θήματα προς τά πίσω, κυττάζοντάς με στα μάτια πε-ρίτρομος. Ἐνόμιζε ότι είχε πέσει θήμα παριοιθήσεως, ξαναεβλόντάς με εἴη Νορμανδία, σε μία τέτοια στιγμή. Ἐξ-ακολούθησε δημοσ τό διάβασμα τής έπι-στολής, Ὑψηλότατε, για να δητε τη συ-νέχεια ή οποία είνε πολύ ενδιαφέρουσα.

Ὁ Ροδόλφος χαμογέλασε και συνέχι-σε τό διάβασμα τής έπιστολής τής μαρκη-ρίας:

«Στό ἀντίκρουσμα του σέρ Μούρφ, ό τρομος του Πολιτιτόρ και τής μητριάς μου ήταν ἀπερίγραπτος. Τότε ό Ἄγγλος ευπατρίδης, κλειδωσε την πόρτα, σάθη-κε μπροστά στην άλλη για να μή φύγη από εκεί ό Πολιτιτόρ κ' έπτε μέ οεθισμό στον πατέρα μου:

— «Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμην, κύριε κόμη, για την τόλμη πού λαβαί-νω... Μά ή ζωή σας κινδυνεύει κ' αυτό μ' αναγκάζει να φέρωμαι έτσι. Ὀνομα-ζομαι σέρ Βάλτερ Μούρφ, όπως μπορεί να θεσάωση κ' ό άθλιος αυτός Πολιτι-

τόρ πού τρέμει τώρα σύγκομος μπροστά μου, και είμαι ό μη στικοσύμβουλος τής Α. Β. Υ. του μεγάλου δουκός του Γερολατάν.

— «Αυτό είν' ἀλήθεια, τραύλισε ό Πολιτιτόρ περίτρομος.

— «Ἄλλά, κύριε, ρώτησε ό πατέρας μου, γιατί ήρθατε εδῶ ; Τί θελετε ; ...

— «Ὁ σέρ Βάλτερ Μούρφ, ἀπάντησα εγώ ἀπευθυνόμενη στον πατέρα μου, ήρθε μαζί μου εδῶ για να σάς ἀποκαλύψουμε αὐ-τούς πού θέλουν να σάς θανατώσουν.

» Καί δίνοντας στον σέρ Μούρφ τό φιαλίδιο, του έπτε:

— «Πάρτε τό φιαλίδιο αυτό. Περιέχει ένα φάρμακο, τό οποίο ό δόκτωρ Πολιτιτόρ ήθελε να δώσει στον πατέρα μου.

» Ὁ σέρ Ουάλτερ Μούρφ πήρε τό φιαλίδιο και, δίνοντάς το στον πατέρα μου, του έπτε:

— «Πάρτε σεις, κύριε κόμη, τό φιαλίδιο και φυλάξτε το. Δῶ-στε σε κάποιο χημικό ν' ἀναλύση τό περιεχόμενο του και όταν αυτός θα σάς πῆ πώς είνε ένα δηλητήριο πού φέρνει ἀργό και αίγουρο θάνατο, τότε νομίζω δέν θα σάς μείνη πια καμμία δι-φιθολία για τον κίνδυνο πού διατρέξατε κ' από τον οποίο σάς έσωσε ή ἀγάπη τής κόρη σας.

» Ὁ δυστυχισμένος πατέρας μου κύτταζε διαδοχικά τή σύζυγο του, τον Πολιτιτόρ, έμένα και τον σέρ Μούρφ. Τό πρόσωπο του φανέρωνε μία ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Κρύβοντας, τέλος, τό κεφά-λι του μέσα στον χέρια του, φώναξε:

— «Θέέ μου! Θεέ μου! ὉΛ' αυτά μου φαίνονται φρικώδη... ἀ-πίστευτα!... Μήπως ονειρεύομαι ;

— «Ὅχι, δέν ονειρεύομαι, τού ἀπάντησε μέ αὐθάδεια ή μη-τριά μου. ὉΛ' αυτά αποτελούν μία συγερή μηχανογραφία,

την οποία εζέφανε ή κόρη σου για να καταστρέψη έμένα, πού τό μόνο μου λάθος είνε ότι σου ἀφίερωσα τή ζωή μου. Ἐλα, ελα, φίλε μου. Ἄς μη μείνουμε πια ούτε μία στιγμή εδῶ... Ἰσως ή κόρη σου να θελήση να σε κρατήση διά τής θιας.

— «Ναι, ναι, ας πηγαίνουμε! έπτε ό πατέρας μου πού τά είχε πια χαμένα. ὉΛ' αυτά δέν είνε ἀληθινά... δέν μπορεί να είνε ἀληθινά. Δέν θέλω ν' άκούσω τίποτε περισσότερο... Τά μυκλά μου πάνε να σαλεύουν... ὉΛ' τίποτε δέν θα μπορούσε να μέ παρηγορήση αν δλ' αυτά είν' ἀληθινά...

» Τόσο ὑπέφερε ό πατέρας μας, ώστε σκέφθηκα για μία στιγ-μή να δώσω ένα οποιοδήποτε τέλος στη σκληρή αὐτή σκηνή.

» Ὁ σέρ Μούρφ μάντεψε τή σκέψη μου, ἀλλά θέλοντας ν' ἀπο-καλύψη ὅλη την ἀλήθεια, ἀπάντησε στον πατέρα μου:

— «Λίγα λόγια ακόμα, κύριε κόμη. Θά ληθηθτε, χωρίς άλλο, τρομερά, αμα θα αβθετε ότι ή γυναίκα αὐτή για την οποία νο-μίζετε πως θα σάς ευγνωμονή εἴ' δρου ζωής, θελήσε να σάς εζέωνωση. Ἄλλά τή λύση σας αὐτή θα την παρηγορήση πολύ γρήγορα ή γλυκεία στυγή τής κόρης σας.

— Αυτό ὑπερβαίνει κάθε ὄριο: φώναξε ή μητριά μου μέ ἀ-γανάκτηση. Μέ ποίο δικαίωμα, κύριε, και τί στηριζόμενος ἐκ-τοξεύετε ἐναντιόν μου τόσο στυγερός ουκοφαντίας ; Λέτε ότι τό φιαλίδιο αὐτό περιέχει δηλητήριο... Τό ἀρνιωμαί, κύριε και θά τό ἀρνηθῶ ως ὅτου ἀποδειχθ τό ἀντίθετο. Ἄλλά και αν ἀκόμη

ό δόκτωρ Πολιτιτόρ έκανε λάθος και μ' έπ' ῶδισε τ' α φάρ-μα κ' α κ' α τ' ο υ είνε τάχα αὐτό ἀποδείξεις πού φτάνει για να μέ ἐνοχοποίηση ; ... Πού είνε λοιπόν ή ἀ-ποδείξεις σας; Πού είνε ;

— «Βεβαίον... εἰνόντα ἀποδείξεις δλ' αυτά! φώναξε και ό πατέρας μου. Πρέ-πει να μάθω ποιά είνε ή ἀλήθεια!

— Δέν ἴσθα εδῶ χωρίς ἀποδείξεις, κύ-ριε κόμη! έπτε γαλήνια ό σέρ Μούρφ. Καί τίς ἀποδείξεις αυτές θα σάς τις δώ-σουν αμέσως ή ἀπαντήσεις αὐτου του ἀ-θλιου...»

» Καί ἀμέσως ό σέρ Ουάλτερ Μούρφ ἀ-πευθόνηκε στον Πολιτιτόρ και του μιλῆ-σε γεωμανικά. Ὁ γιατρός τότε φάνηκε σαν να παίονη θάνατος, ἀλλά ἀμέσως κα-τόπιν τον ελδα να τά γαη και πάλι...»

— Τί του έπτε; ρώτησε ό Ροδόλφος τον σέρ Μούρφ, διακόπτοντας τό διάβα-σμα τής έπιστολής.

— Μερικά λόγια πού έφεραν ἀμέσως τό ἀποτέλεσμά τους. Του έπτε πάνω-κά-τω τά εζής: «Ὅταν δραπέτευσε, γλυ-τώσεως από την πονη πού σου είχην έπι-βάλει τό δικαστήριο του μεγάλου δουκός του Γερολατάν. Μένεις τώρα σε μία πολυκατοικία τής οδου Τέμπλου με τό ψευδώνυμο Βραδαμάν. Είνε γνωστές ὅ-λες ή έγκληματικές πράξεις σου. Δηλη-τηρίασε την πρώτη σύζυγο του κόμητος. Καί προ τωϊών ήμερών ή κ. ν' Ὁρβιων σ' έφερε εδῶ για να δηλητηριάσης και τον ίδιο τον κόμητα. Ἄν ὀμολογήσης την ἀλήθεια, ὡστε ν' ἀποκαλύψης αὐτή την γυναικα, μπορείς να ελιπίσης, ὄχι την ελευθερία σου, ἀλλά μετριασμό τής ποι-νής πού σου επεβλήθη.

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Ροδόλφος πῆρε και διάβασε την έπιστολή.